

Arrest

nr. 187 236 van 22 mei 2017
in de zaken RvV X / II en RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 22 december 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 november 2016 tot afgifte van een inreisverbod (rolnummer X).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 22 december 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 november 2016 tot afgifte van een inreisverbod (rolnummer X).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 december 2016 met refertenummer X (rolnummer X).

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratieve dossier.

Gezien de synthesesamenvatting (rolnummer X).

Gelet op de beschikkingen van 27 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat H. CHATCHATRIAN en haar advocaat M. KALIN loco advocaat S. TUCI en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker werd op 20 oktober 2016 onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Hij werd opgesloten in de gevangenis te Brugge.

Op 25 november 2016 werd verzoeker door de correctionele rechtbank veroordeeld tot 2 jaar gevangenisstraf met uitstel van 5 jaar, behoudens de duur van de voorlopige hechtenis uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs, verdovende middelen – deelneming aan een vereniging – hoofd of bijkomstige activiteit.

Hij kwam diezelfde dag vrij en werd, onder een bijlage 13, bevolen het grondgebied onmiddellijk te verlaten.

Op 25 november 2016, met kennisgeving op die dag, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer die verklaart te heten^:

naam: M..

voornaam: B.

geboortedatum: 15.08.1981

geboorteplaats; Prishtine

nationaliteit Kosovo

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten,

De beslissing tot verwijdering van 25/11/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod P)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor hét vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen officieel vérblijfsadres in België

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 20/10/2016 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden»

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van driejaar:

Betrokkene heeft mogelijks familie (oom, broer, neef,..) in België. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie-en gezinsleven dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 is op het eerste zicht niet aannemelijk.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 20/10/2016 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Over de rechtspleging

2.1. Vooreerst wordt er vastgesteld dat twee verzoekschriften zijn neergelegd tegen een zelfde bestreden beslissing, gekend onder de rolnummers X en X. Wegens verknochtheid moeten deze zaken worden samengevoegd. Ter terechtzitting gaan partijen hiermee akkoord.

2.2. Ambtshalve wijst de Raad op artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) dat luidt:

"Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften."

Beide verzoekschriften hebben dezelfde bestreden beslissing tot voorwerp.

2.3. Het verzoekschrift gekend onder het rolnummer X werd op 22 december 2016 ingediend. Het verzoekschrift gekend onder rolnummer X werd op dezelfde dag ingediend.

De verzoekende partij doet ter terechtzitting afstand van het beroep gekend onder het nummer X. De verwerende partij heeft geen bezwaar.

2.4. Bijgevolg doet de verzoekende partij in toepassing van artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet afstand van het verzoekschrift gekend onder het rolnummer X.

3. Onderzoek van het beroep gekend onder rolnummer X.

3.1. Het eerste middel luidt:

"EERSTE MIDDEL:

*schending van artikel 62 van de wet van 15.12.1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
De motivering van de bestreden beslissing houdt geenszins rekening met de feitelijke situatie van verzoeker.*

De bestreden beslissing vermeldt enkel een aanhoudingsmandaat;

DVZ voert in casu geen geïndividualiseerd onderzoek. Men weet niet eens of verzoeker veroordeeld is.

Zelfs indien verzoeker veroordeeld is, dient te worden benadrukt dat het niet volstaat dat er sprake is van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande verstoring van de maatschappelijke orde.

Er moet daarnaast ook sprake zijn van een "werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast", opdat een gevaar voor de openbare orde kan worden weerhouden. Hiertoe mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding.

Dit dient geval per geval te worden beoordeeld aan de hand van de persoonlijke gedragingen van de betrokken vreemdeling. De Raad benadrukt aldus dat het aan het bestuur toekomt om aannemelijk te maken dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een gevaar voor de openbare orde

In casu besluit het bestuur tot een gevaar voor de openbare orde op basis van een aanhoudingsmandaat. Er blijkt in casu noch uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissingen zelf dat het bestuur ook heeft beoordeeld of afgewogen in welke mate op basis van deze vaststelling dient te worden aangenomen dat er ook sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast of van een risico op een nieuwe schending van de openbare orde.

Een voldoende individueel onderzoek of enige concrete betrachting om het evenredigheidsbeginsel te eerbiedigen, blijkt in casu niet.

Aan het administratief dossier wordt ook geen vonnis toegevoegd op basis waarvan verzoeker zou zijn veroordeeld, zodat niet kan worden nagegaan hoe zwaarwichtig de feiten waren die tot een eventuele veroordeling zouden hebben geleid. Het komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van zijn annulatiebevoegdheid ex artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet, niet toe deze beoordeling over te doen.

Dit kan ook niet worden rechtgezet door een a posteriori motivering in een eventuele nota.

Er dient aldus te worden vastgesteld dat verweerder op dit punt kennelijk onredelijk heeft gehandeld en in strijd met artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd.

De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Uit de bestreden beslissing blijkt geen enkel onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval.

De bestreden beslissing verwijst enkel naar het aanhoudingsmandaat.

Uit de overige motieven blijkt niet dat, zoals hoger gesteld, werd overgegaan tot een individueel onderzoek, rekening houdend met alle elementen van de zaak.

Aldus kan niet aan de hand van de motieven in de bestreden beslissing worden vastgesteld waarop de keuze van de termijn van drie jaar berust. In die mate is het middel gegrond.

Dat aldus voormelde motivering niet afdoende is;

De bestreden beslissing beantwoordt niet aan de motiveringsvereisten die krachtens artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet vereist zijn;"

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, en de in artikel 62 van de vreemdelingenwet vervatte motiveringsplicht, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet en stelt dat de verzoeker geen officiële verblijfplaats heeft in België en dat hij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst ten gevolge van een inbreuk op de drugwetgeving zodat hij geacht wordt de openbare orde te schaden. De bestreden beslissing wijst erop dat hij ook illegaal in het Rijk verblijft en dat voor het bevel om het grondgebied te verlaten geen termijn van vrijwillig vertrek werd voorzien. Tevens wordt hierdoor een motivering gegeven waarom de duur van het inreisverbod wordt bepaald op 3 jaar. Samen met de verwerende partij wordt er vastgesteld dat bovendien uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. De formele motiveringsplicht zoals vervat in deze bepalingen is niet geschonden.

Verzoeker bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert al dus de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 74/, §1 van de vreemdelingenwet luidt

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Uit deze bepaling blijkt dat de verwerende partij een inreisverbod kan geven indien geen termijn voor vrijwillig vertrek werd voorzien in de verwijderingsmaatregel, wat in casu het geval is. Verzoeker gaat met zijn kritiek over het motief dat stelt dat hij een gevaar is voor de openbare orde volledig voorbij aan dit motief wat op zich al voldoende is om de bestreden beslissing te schragen.

Waar verzoeker de verwerende partij verwijt geen individueel onderzoek te voeren en het aan de verwerende partij toekomt aannemelijk te maken dat hij een gevaar is voor de openbare orde, dient er vastgesteld te worden dat in casu de verwerende partij dit ook aannemelijk heeft gemaakt. Verzoeker betwist niet dat hij op 20 oktober 2016 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor een inbreuk van de drugwetgeving.

Waar verzoeker voorhoudt dat er sprake moet zijn van een werkelijke actuele en voldoende ernstige bedreiging merkt de verwerende partij terecht op: *“Terwijl vooreerst dient te worden opgemerkt dat het verwerende partij toegestaan is om op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid.*

“Het is de verwerende partij toegestaan om op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).” (RvV, 30 mei 2013, nr. 103.834)

“Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat het gegeven dat verzoeker (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, de verwerende partij voorts niet verhindert om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).” (RvV 28 mei 2013, nr. 103.710).

Verwerende partij kan derhalve verwijzen naar het gegeven dat verzoeker op 20 oktober 2016 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs en gezien de maatschappelijke impact van de feiten afleiden dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en dit ongeacht of verzoeker voor die feiten veroordeeld werd of niet.”

Bovendien toont verzoeker evenmin zijn belang bij deze kritiek aan nu nadien is gebleken dat hij op 20 november 2016 werd veroordeeld tot 2 jaar gevangenisstraf met uitstel voor inbreuken op de drugwetgeving zodat zelfs niet ernstig kan voorgehouden worden dat verzoeker geen gevaar voor de openbare orde is, te meer gelet op de aard van de feiten. Het gegeven dat verzoeker onmiddellijk werd aangehouden is tevens een aanwijzing voor de ernst van de gepleegde feiten en een vermoeden dat er ernstige aanwijzingen van schuld bestonden bij gebreke waarvan er geen aanhouding zou plaatsgrijpen.

In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet is deze aanvoering niet dienstig nu de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is.

Voorts herhaalt de Raad dat de duur van het inreisverbod genoegzaam is gemotiveerd nu de bestreden beslissing verwijst naar het niet weerlegde feit dat verzoeker geen officieel verblijfsadres heeft en geacht wordt de openbare orde te schaden omdat hij onder een aanhoudingsmandaat werd gesteld voor inbreuk op de drugwetgeving. Dit is afdoend om de duur van het inreisverbod op 3 jaar te bepalen te meer de verwerende partij ook de duur op 5 jaar had kunnen bepalen eens vastgesteld dat verzoeker een ernstige bedreiging vormde voor de openbare orde, motief in casu niet weerhouden door de verwerende partij.

Waar verzoeker nog voorhoudt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met zijn specifieke omstandigheden, laat hij na te preciseren met welke specifieke omstandigheden er geen rekening is gehouden. Het komt de Raad niet toe hiernaar te raden.

Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Verzoeker maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3. Het tweede middel luidt:

“Schending van artikel 8 van het EVRM.

Overwegende dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt.

Dat het artikel 8 van het EVRM het recht op eerbiediging van het privé en familieleven beschermt.

De Raad van State oordeelde in dat opzicht dat de verwijdering van een persoon, zelfs voor een korte periode, een ernstig en niet te herstellen nadeel veroorzaakt en dus een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM. (zie R.v.S. 28/01/2002, n° 102.960 en 4/03/2002, n° 104.280)

De Raad van State besloot in het hieronder geciteerde arrest dat er sprake was van een manifeste beoordelingsfout:

“(…) avoir décidé que la suspension, pour une durée incertaine, fut-elle en principe limitée, des liens familiaux du requérant, ne constitue pas des circonstances exceptionnelles justifiant la demande d'autorisation de séjour en Belgique » (C.E. 8 février 2002, n° 103.410)

Artikel 8 van het EVRM beschermt niet enkel het familieleven in de strikte zin van het woord, maar ook het privé-leven en beperkt zich dus niet tot bloedverwanten.

De Raad van State heeft zich hierover reeds verschillende malen uitgesproken:

“Le paragraphe 1er de l'art. 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme ne garantit pas seulement la vie familiale, ainsi que paraît l'y réduire la partie adverse, mais protège aussi le droit au respect de la vie privée ; ce droit couvre un domaine d'application large, qui comprend notamment les rapports humains que l'individu est appelé à nouer avec autrui ; qu'il résulte que la partie adverse, en s'étant dispensé d'examiner les raisons culturelles et affectives et les liens personnels d'amitié qui

pourraient justifier l'examen par la Belgique de la demande d'asile du requérant, n'a pas statué en prenant en compte toutes les circonstances de l'espèce, et n'a pas motivé adéquatement sa décision. » (C.E. 6/12/2001, n° 101.547)

« L'art. 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme protège, non seulement le droit au respect de la vie familiale, mais également de droit au respect de la vie privée ; que cette dernière comporte le droit d'établir et d'entretenir des relations avec d'autres êtres humains, notamment dans le domaine affectif, pour le développement et l'épanouissement de sa propre personnalité. » (C.E. n° 81.931 du 27 juillet 1999)

Een beperking van het grondrecht kan enkel gebeuren in de gevallen voorzien door artikel 8§2 van het EVRM:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”
Ook hierover sprak de Raad van State zich reeds uit:

“Une mesure d'éloignement du territoire constitue une ingérence dans le droit de l'étranger au respect de sa vie privée” et que « une telle ingérence n'est permise que pour autant qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique est nécessaire, notamment à la défense et à la prévention des infractions pénales. » (C.E., n°78.711, 11 février 1999 ; C.E., n° 105.428, 9 avril 2002)

Een inbreuk op artikel 8 EVRM is dan ook enkel toegelaten indien ze noodzakelijk is voor het verwezenlijken van één van de doeleinden voorzien door het Verdrag, en indien ze bovendien noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Verzoeker woont in België met zijn neven waarvan hij tot voor kort financieel afhing. Heden woont hij samen met zijn vriendin te 1000 BRUSSEL, (...).

De bestreden beslissing rept geen woord over de familiale banden met zijn neven; Er werd hiervoor geen onderzoek gevoerd maar men stelt slechts vast dat er mogelijks familie in België is.

Er kan niet ernstig betwist worden dat er een gezinsleven is;

DVZ diende rekening te houden met zijn familie in België, zijn financiële afhankelijkheid en het gezinsleven;

Tevens woont verzoeker sinds kort met zijn vriendin.

De bestreden beslissing schendt manifest artikel 8 van het EVRM.

Het middel is ontvankelijk en gegrond.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden”

3.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven

dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In casu stelt verzoeker naast een theoretisch betoog over artikel 8 EVRM slechts in concreto dat dat hij in België woont met zijn neven waarvan hij tot voor kort financieel afhing en dat hij heden samenwoont met een vriendin. Hij verwijt de bestreden beslissing niet omtrent diens neven te motiveren.

Dit is onjuist. De bestreden beslissing vermeldt het mogelijks bestaan van familie in België waaronder broer, oom en neven maar stelt dat geen afhankelijkheid tegenover deze familieleden is aangetoond wat steun vindt in het administratief dossier.

De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt ook dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Dit motief is derhalve correct.

Waar verzoeker er thans nog op wijst dat hij samenwoont met een vriendin laat hij na concrete gegevens over deze relatie te verschaffen en is het niet geweten voor de verwerende partij of de Raad hoelang de relatie bestaat, hoe hecht deze is.

Met deze loutere bewering toont verzoeker niet aan dat diens relatie met een vriendin een door artikel 8 EVRM beschermenswaardige relatie is. Evenmin maakt verzoeker gewag van elementen die diens privéleven in België betreffen.

De schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

In de zaak met rolnummer X wordt de afstand vastgesteld.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring in de zaak met rolnummer X worden verworpen.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN